

Τα μεγάφωνα

«Κύριε ελέησον... κύρ...τσσς... Δι ευχ...τσσς, τσσς...τέρων ημών, κ...τσσς... ο Θεός,...». Η Ελένη ξύπνησε σε σύγχυση. Πρώτη φορά άκουγε τη φωνή του μητροπολίτη στο κρεβάτι της. *Τι έγινε; σκέφτηκε. Δυνάμωσαν τα ηχεία; Βγήκε στο μπαλκόνι με τη νυχτικιά. Σκοτάδι ακόμη. Κατάλαβε πως οι ψαλμοί δεν έρχονταν από τη μητρόπολη, πέντε στενά πιο πάνω, αλλά από τα μεγάφωνα του δήμου που είναι δεμένα στις κολώνες ηλεκτροδότησης. «Επιτέλους» φώναξε κάνοντας τον σταυρό της. Σήκωσε τα χέρια ψηλά κι ευχαρίστησε τον Ύψιστο και τον κορονοϊό που της έδωσαν την ευκαιρία να το ζήσει κι αυτό. «Ξύπνα Μάκη να θαυμάσεις! Ακούς; Ξύπνα! Σήκω να δεις τον κόσμο να εκσυγχρονίζεται! Κοτζάμ μεγάφωνα και τα 'χουν να σκονίζονται όλο τον χρόνο. Έπρεπε να μπούμε καραντίνα για να σκεφτούν να βάλουν τη θεία λειτουργία σε απευθείας μετάδοση! Όχι, που τόσο καιρό πάω και στήνομαι όρθια στην εκκλησία, να πρήζονται τα πόδια μου από τον φλεβίτη. Να δίνω το παρόν και στις θεούσες της γειτονιάς μην τυχόν και μου βάλουν απουσία. Σήκω. Ακόμη κοιμάσαι;» Πήγε στην κουζίνα να φτιάξει τους καφέδες. Σε λίγο ερχόταν κι ο Μάκης με την εφημερίδα της περασμένης εβδομάδας παραμάσχαλα.*

-Τι βιάζεσαι μωρέ Λένη; Έχεις να πας επίσκεψη;

-Τι θα διαβάσεις, τα παλιά; ειρωνεύτηκε ρίχνοντας μια λοξή ματιά στον άντρα της. Δεν λες στο παιδί να σου φέρει καμιά καινούρια σήμερα που θα το στείλω σούπερ μάρκετ;

-Πάλι θα τον στείλεις σούπερ μάρκετ, προχτές δεν πήγε; Τι μας λείπει;

-Λεμόνια, δουλειά σου εσύ.

-Και για ένα κιλό λεμόνια θα τον εκθέσεις στον κίνδυνο; Δεν φτάνει που πάει στη δουλειά κανονικά... Και το εγγόνι; Νομίζεις σταμάτησε να βλέπει το παιδί. Το είχε κανονικά το προηγούμενο σαββατοκύριακο.

-Και τι αγχώνεσαι. Δεν είπα να φέρει και το παιδί μαζί του.

-Άλλα λόγια να αγαπιόμαστε, μωρέ Λένη. Τώρα κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις. Και βγάλε τη μάσκα και τα γάντια μέσα στο σπίτι. Είσαι αστεία.

-Αν δεν κοιτάξει τους γονείς του, Μάκη, μια τέτοια κρίσιμη ώρα πότε θα τους κοιτάξει; Αφού εμείς δεν μπορούμε να βγούμε. Να πεθάνουμε της πείνας;

Ο Μάκης γέλασε με την ψυχή του. «Ποια πείνα, μωρέ Λένη. Πόλεμο έχουμε; Άνοιξε κανά ντουλάπι να δεις αν είναι άδειο» είπε κι έσκυψε το κεφάλι στο αφιέρωμα για την υγεία.

-Καλώς το αγόρι μου, είπε η Ελένη αφήνοντας μισόκλειστη την εξώπορτα.

-Καλύτερα να αφήσουμε τις αγκαλιές, μάνα, είπε ο ψηλός μασκο-γαντο-φόρος άντρας που στεκόταν ένα μέτρο πίσω από το χαλάκι.

-Καλά, αγόρι μου, όπως νομίζεις, είπε η Ελένη και ψέκασε με αντισηπτικό τη λίστα με τα ψώνια πριν του τη δώσει.

-Τι είναι αυτά, ρε μάνα; Θα πάω κοτζάμ σούπερ μάρκετ για λαδόκολλες και μαγιά;

-Έλεγα να σου φτιάξω, αγοράκι μου, τη γαλατόπιτα που σ' αρέσει...

-Δηλαδή μετά θα ξαναπαίρνω άδεια εξόδου για να πάρω τη γαλατόπιτα! Ρε μάνα, κάθε που βγαίνω έξω φοβάμαι μην αρρωστήσω, δεν καταλαβαίνεις; Έχω και μια κόρη να μεγαλώσω.

-Καλά, αγόρι μου, μη συγχύζεσαι! Άσ' το, μην πας. Είναι μόνο που μου τη ζήτησε η εγγόνα μου... Να για αυτό έλεγα μήπως ήθελες...

-Καλά, την έκοψε ο γιος της, αυτά είναι μόνο; ρώτησε κουνώντας τη λίστα.

-Αυτά. Αν χρειαστώ τίποτα άλλο, την επόμενη φορά.

«Του φορτώθηκες, εντάξει;» φώναξε από μέσα ο Μάκης.

Η Ελένη βγήκε στο πλατύσκαλο κι ακολούθησε τον γιο της με το βλέμμα ώσπου χάθηκε κάτω στις σκάλες. Έκλεισε την πόρτα και πήγε στο μπάνιο. Έβαλε θερμόμετρο. Τέταρτη μέρα με 38 πυρετό. Πλησίασε τον άντρα της. Έκανε νοητά πως του χαϊδεύει τα μαλλιά όσο εκείνος ήταν σκυμμένος στα αθλητικά. *Κι είναι που δεν θα σας έχω ξαναπιάσει, αν αύριο πεθάνω.*